

POLIBEK BEZ DUŠE

SÉRIE DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

„Jennifer L. Armentrout mistrovsky splétá současnou realitu s magií a dalšími fantastickými prvky. Její postavy vás chytanou za srdce a nepustí.“

BRIGID KEMMERER, autorka bestsellerové série *Dopisy ztraceným*

POLIBEK
BEZ
DUŠE

WHITE HOT KISS

© 2014 by Jennifer L. Armentrout

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Havlínová, 2022

Cover © Mary Luna, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2514-4 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PRVNÍ KAPITOLA

U McDonalda seděl démon.

A mocně se ládoval Big Macy.

Většinou mě moje odpolední brigáda bavila. Označování bezduchých zatracenců mě nabíjelo energií. Už jsem to měla natolik v malíčku, že jsem si sama pro sebe nastavila denní normu, abych se nezačala nudit. Dnešek byl ale jiný.

Musela jsem začít psát seminárku na hodinu angličtiny.

„Budeš ty hranolky?“ zeptal se Sam a rovnou si jich nabral plnou hrst z mého tácu. Hnědé kudrnaté vlasy mu padaly přes brýle s tenkými kovovými obroučkami. „Díky.“

„Hlavně jí neber ledový čaj.“ Stacey plácla Sama přes prsty a pár hranolek spadlo na zem. „Jinak přijdeš o celou ruku.“

Přestala jsem nervózně podupávat, ale z vetřelce jsem oči nespouštěla. Nevím, co všichni ti démoni vidí na dvou žlutých obloucích, ale jisté je, že tenhle fastfood milují.

„Ha ha ha.“

„Na koho to furt zíráš, Laylo?“ Stacey se otočila v boxu a rozhlédla se po zalidněné restauraci. „Je aspoň pěkněj? Jestli jo, tak bys měla... Bože, to snad ne. Kdo může jít ven mezi lidi takhle oblečený?“

„Jak?“ Sam se také otočil. „No tak, Stacey, proč to řešíš? Ne všichni nosí falešnou Pradu jako ty.“

Sam a Stacey v démonovi viděli jen neškodnou paní středního věku s dost špatným citem pro módu. Mdlé hnědé vlasy měla ta žena sepnuté staromódním fialovým skřipcem. Na sobě měla zelené sametové tepláky, na nohou růžové tenisky, ale největší úlet

byl její svetr. Vepředu ho zdobil pletený baset se svěšenýma očima z hnědé příze.

Navzdory svému fádnímu vzezření ona dáma nebyla lidskou bytostí.

Nepromluvila jsem s ní sice ani slovo, bylo mi ale jasné, že patří mezi démony pozéry. Prozradil ji její neutuchající apetýt. Pozérové snědí na posezení tolik jídla, že by vystačilo nějaké malé zemi na rok.

Dokážou vypadat a chovat se jako lidé, ale já vím, že tahle démonka by dokázala odštípnout hlavu člověku ve vedleším boxu jako nic. Největší hrozbou ale není jejich nadlidská síla. Pozérové jsou nebezpeční kvůli svým zubům a nakažlivým slinám. Koušou.

Stačí malé kousnutí a jejich démonská verze vztekliny přejde na člověka. Nedá se to vyléčit a do tří dnů se pozérova žvýkácí hračka promění v tanečníka z Jacksonova *Thrilleru*, včetně sklonů ke kanibalismu.

Takže pokud nepovažujete zombie apokalypsu za dobrou zábavu, pozérové představují pro lidi skutečný problém. Jediné dobré na tom všem je, že jich není moc, a pokaždé když někoho kousnou, zkrátí si délku života. Po sedmi vydatných kousnutích je většinou po nich, něco na způsob včelího žihadla.

Pozérové si svůj vzhled můžou vybrat. Proč si ale démonka zvolila právě tenhle outfit, bylo nad mé chápání.

Stacey se zatvářila znechuceně, když se dívala, jak do sebe pozérka tlačí už třetí burger. Nevšimla si, že ji pozorujeme. Pozérové pozorovatelskými schopnostmi příliš neoplyvají, zvláště když podléhají kouzlu omáčky tisíce ostrovů.

„To je nechutný.“ Stacey se otočila zpět.

„Mně ten svetr připadá sexy.“ Sam se zašklebil s plnou pusou svých hranolek. „Hele, Laylo, myslíš, že by Zayne kývnul na rozhovor pro školní časopis?“

Povytáhla jsem obočí. „Proč bys s ním chtěl dělat rozhovor?“

Sam nasadil mentorský výraz. „Abych se ho zeptal, jaké to je být Strážcem ve Washingtonu, když chytá padouchy, předává je do rukou spravedlnosti a tak vůbec.“

Stacey se zazubila. „Ty z těch Strážců děláš skoro superhrdiny.“

Sam pokrčil kostnatými rameny. „Tak trochu superhrdinové jsou, ne? No tak, vždyť jste je viděly.“

„Nejsou to superhrdinové,“ řekla jsem a pustila se do proslovu, který omílám pořád dokola už od doby, kdy před deseti lety vyšli na veřejnost. Alfy nařídili Strážcům vyjít ze svých úkrytů po raketovém nárůstu kriminality, který vůbec nesouvisel s tehdejším celosvětovým ekonomickým poklesem, ale jednalo se spíše o signál z pekla oznamující, že se přestává hrát podle pravidel. Podle lidí vyšli Strážcové ze svých kamenných skořápek. Koneckonců chrlič, které zdobí mnoho kostelů a budov, byly kdysi vytesány podle skutečné podoby Strážců. Víceméně.

Démonů začalo být po světě až příliš mnoho na to, aby Strážcové nadále pracovali v utajení. „Jsou to jenom lidi. Stejně jako ty, ale...“

„Já vím.“ Sam pozdvihl ruce. „Hele, ty moc dobře víš, že nejsem jeden z těch fanatiků, kteří si myslí, že jsou to zlosynové nebo podobné nesmysly. Jen si říkám, že co dělají, je fajn, a že by z toho mohl být dobrý materiál na článek. Co si o tom myslíš ty? Kývne na to Zayne?“

Měla jsem z toho nepříjemný pocit. Ze soužití se Strážci jsem byla dost nespokojená. Zvenčí to vypadalo, že se buď mezi ně chci procpat, nebo že jsem blázen. Protože všichni, včetně mých dvou nejbližších přátel, věří, že jsem jako ostatní. Člověk. „Já ti nevím, Same. Myslím, že o žádnou publicitu nestojíš.“

Zatvářil se sklíčeně. „Zeptáš se ho aspoň?“

„Jasně.“ Hrál jsem si s brčkem. „Ale nedělej si velké naděje.“

Sam si spokojeně opřel záda o tvrdou lavici. „Tak schválně.“

„Co?“ Stacey si povzdechla a věnovala mi utrápený pohled. „Jakou náhodnou informací nás ohromíš tentokrát?“

„Víte, že banán je možné zmrazit tak, že s ním pak zatlučeš hřebík?“

Odložila jsem kelímek na stůl. „Jak tohle všechno víš?“

Sam mezitím dojezdil zbytek mých hranolek. „Prostě to vím.“

„Tráví celý život na počítači.“ Stacey si odhrnula hustou černou ofinu z obličeje. Nevím, proč si ji nenechá zkrátit, pořád si s ní hraje. „Asi si tam takové blbosti hledá pro zábavu.“

„Jo, tohle přesně dělám, když jsem doma.“ Sam zmuchlal ubrousek. „Hledám málo známá fakta, a proto jsem takový frajer.“ Hodil ubrousek Stacey do obličeje.

„Oprava,“ vyhrkla Stacey bez rozpaků. „Celou noc tam sjíždíš péčko.“ Sam si narovnal brýle a jeho vpadlé tváře se začervenaly. „Hádat se nebudu. Jste připravené? Musíme se pustit do té seminárky.“

Stacey se zamračila. „Nechápu, proč nás Leto nenechá zpracovávat *Stmívání*. Vždyť to je klasika.“

Na chvíli jsem zapomněla na své povinnosti a zasmála jsem se. „Stacey, *Stmívání* není klasika.“

„Podle mě Edward klasa rozhodně je.“ Z kapsy vyndala gumičku a sepnula své polodlouhé vlasy do culíku. „A *Stmívání* je o dost zajímavější než *Na západní frontě klid*.“

Sam potrásl hlavou. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi použila názvy *Stmívání* a *Na západní frontě klid* v jedné větě.“

Stacey ho ignorovala a sklouzla pohledem k mému tácu s jídlem.

„Laylo, ty ses toho burgeru ještě ani nedotkla.“

Možná jsem podvědomě hledala důvod tady zůstat. Hlasitě jsem si povzdechla. „Víte co, běžte napřed, za pár minut budu u vás.“

„Opravdu?“ Sam se zvedl.

„Jo.“ Vzala jsem burger do ruky. „Dejte mi jen chvilku.“

Stacey mě provrtala podezřívavým pohledem. „Nemáš zase zaječí úmysly jako vždycky?“

Přepadl mě pocit viny. Nedokázala bych snad ani spočítat, kolikrát jsem je nechala ve stychu. „Ne, máte mé slovo. Jen to dojmím a přijdu za vámi.“

„Tak pojď už.“ Sam objal Stacey kolem ramen a táhl ji ke koši na odpadky. „Layla už by to měla dávno snědené, kdybys do ní celou dobu nehučela.“

„Ještě to sváděj na mě.“ Stacey hodila zbytky z tácu do koše a po cestě ven na mě letmo mávla.

Položila jsem burger zpátky na stůl a netrpělivě pozorovala pozérku. Z pusy jí na hnědý tác padaly kousky masa a drobky. Mou chuť k jídlu to během chvilky spolehlivě zlikvidovalo. Ne že by mi na tom nějak záleželo. Jídlo mi jen mírnilo ten hryzavý pocit v břiše, ale nezabavilo mě ho úplně.

Pozérka konečně dokončila své tučné hody a šourala se ke dveřím. Sáhla jsem po tašce. U vchodu démonka strčila do postaršího muže a srazila ho k zemi. Skutečná dáma, jen co je pravda.

Její slabý skřehotavý smích se rozlehl už tak hlučnou restaurací. Nějaký muž tomu nešťastníkovi naštěstí pomohl zpět na nohy, zatímco ten hrozil pěstí ve směru odcházející démonky.

Povzdechla jsem si a vydala se za ní do svěžího zářijového odpoledne.

Různé odstíny duší byly všude, míhaly se kolem těl jako elektrické náboje. Všimla jsem si stop světla růžové barvy a skořápkové modři vznášející se nad jedním párem, který se vedl za ruce. Jejich duše byly nevinné, ale ne čisté.

Všichni lidé mají duši – svou podstatu, ať už dobrou, či zlou. Jen démoni nic takového nemají. Většina z nich vypadá na první pohled jako člověk, ale díky chybějící duši je muži snadno najít a označit. Kromě tohoto poznávacího znamení se od lidí liší ještě svými očima, které odrážejí světlo trochu jinak, podobně jako kočičí oči.

Pozérka se šinula ulicí a trochu kulhala. Denní světlo jejímu vzhledu nelichotilo. Pravděpodobně už pokousala několik lidí, což znamenalo, že ji musím co nejdříve označit, aby se s ní Strážcové mohli vypořádat.

Můj pohled upoutal leták na zeleném kandelábru. Jakmile jsem ho přečetla, přemohl mě pocit hněvu a potřeba Strážce chránit. *Varování. Strážcové nejsou Božími dětmi. Kajte se. Konec se blíží.*

Pod těmi slovy byl velmi neumělý obrázek něčeho, co připomínalo křížence vzteklého kojota s pravěkým ještěrem.

„Sponzorováno Církví Božích dětí,“ četla jsem polohlasně a protočila jsem panenky.

Super. Fanatiky nesnáším.

Nedaleké bistro mělo ty letáky vylepené po celé výloze spolu s cedulí, že Strážce neobsluhují.

Vztek se ve mně šířil jako nekontrolovatelný požár.

Tihle idioti nemají tušení, co všechno pro ně Strážcové museli obětovat. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla. Musela jsem se soustředit na tu pozérku a nepodléhat depresím.

Pozérka zašla za roh a vrhla při tom krátký pohled za sebe. Na zlomek sekundy na mně spočinuly její vodnaté oči, ale nevěnovala mi pozornost. Démon ukrytý v ní na mně neshledal nic podezřelého.

Zato démon ukrytý ve *mně* už pospíchal, aby to měl rychle za sebou.

K tomu všemu mi začal v kapse vibrovat mobil. Stacey mi asi chtěla vyčinit, že pořád nejdu. Chtěla jsem s tím být co nejdříve hotová a strávit zbytek večera s kamarády. Bezmyšlenkovitě jsem nahmatala řetízek, který mi visel kolem krku. Starý prsten, který na něm byl zavěšený, mě hřál a tížil v dlani.

Když jsem prošla kolem hloučku svých vrstevníků, otočili se na mě a na chvíli na mě upřeli své pohledy. Samozřejmě, že zírali. Ostatně jako všichni.

Mám hodně dlouhé vlasy. Už to je nápadné, navíc jsou tak světle blond, že vypadají skoro bílé. Nesnáším, když lidi zírají. Cítím se pak jako albínka. Nejvíce pozornosti ale vždy poutají mé oči. Mám je světle šedé, skoro jako by byly odbarvené.

Zayne mi jednou řekl, že vypadám jako ztracená sestra elfa z *Pána prstenů*. To mému sebevědomí příliš nepomohlo. Ach jo.

Když jsem došla na Rhode Island Avenue a zastavila se, na hlavní město se už snášel soumrak. Najednou jako by mávnutím kouzelného proutku všechno zmizelo. A v tom okamžiku jsem ve slabém světle pouličních lamp spatřila tu duši.

Vypadala, jako by někdo namočil štětec do červené barvy a poté jím jezdil po měkkém černém plátně. Ten muž měl zlou

duši. Nebyl sice pod vlivem démona, ale sám o sobě byl esencí zla. Opět jsem v břiše pocítila tupou bolest. Lidé si razili cestu kolem mě a vrhali na mě podrážděné pohledy. Někteří dokonce něco zamumlali, ale mně to bylo fuk. Nevěnovala jsem pozornost jim ani jejich měkkým růžovým duším, tu barvu mám přitom tak ráda.

Konečně se mi podařilo rozeznat osobu za temnou duší. Byl to starší muž oblečený do konfekčního saka s kravatou, v masité ruce svíral držadlo kufříku. Nebylo na něm nic zvláštního, nic, čeho by se člověk měl bát. Já to ale viděla jinak.

Ten člověk těžce zhřešil.

Mozek mě usilovně přesvědčoval, abych to nedělala, abych se otočila, nebo dokonce zavolala Zaynovi. Stačilo by mi slyšet jeho hlas, abych si to rozmyslela. Zabránilo by mi to udělat věc, po které toužila každá buňka v mém těle. To, co mi je dané. Nohy mě ale neposlechly a vydaly se k tomu muži.

On se nepatrně otočil, jeho pohled mi přistál na obličeji a sjel dolů po mém těle. Duše mu začala divoce vířit a ještě víc zčervenala. Byl dost starý na to, aby mohl být mým otcem. Odporné.

Usmál se na mě takovým způsobem, který by mě za normálních okolností přiměl otočit se a utéct pryč. To jsem také měla hned udělat. Ten muž byl strašlivý, za jeho sejmutí by mě určitě spousta dívek vynášela do nebe. Ale Abbot mě vychoval jinak. Toho démona v sobě musím potlačit. Abbot chtěl, abych byla jako Strážcové a chovala se jako oni.

Jenže Abbot tu teď nebyl.

Naše pohledy se střetly, upřeně jsem na něj hleděla a donutila své rty k úsměvu. Srdce mi bilo na poplach, tělo mě brnělo a celá jsem zrudla. Toužila jsem po jeho duši tak moc, až jsem měla pocit, že vyletím z kůže. Byl to pocit podobný touze po polibku, když už se rty téměř dotýkají, těch několik málo vteřin smyslného očekávání. Mě ale ještě nikdo nepolíbil.

Místo líbání jsem byla odsouzená k *tomuhle*.

Duše toho člověka mě lákala podobně jako námořníky píseň sirén. Byla jsem sice svou žádostí a touhou po zlu v té duši

naprosto znechucena, ale dostala jsem na ni tak nesnesitelnou chuť, že už mi bylo jedno, jestli je temná nebo čistá.

Muž mi úsměv opětoval a klouby svírající kufřík mu zbělely. Ten úsměv mi připomněl všechny ty zrudnosti, kterých se nejspíš dopustil, jestliže se nad ním teď vznášel ten červený vír.

V bedrech jsem pocítila prudké píchnutí. Ten záchvív bolesti ale neznamenal nic ve srovnání s toužebným očekáváním, které mě naplňovalo. Už jen pár kroků a budu tak blízko k té duši, skoro u ní. Věděla jsem, že první sousto ve mně vyvolá nepředstavitelnou rozkoš, takovou, která nezná srovnání. Nepotrvá to dlouho, ale odepřít si tu chvíli čiré extáze bylo téměř nemyslitelné.

Ani by se naše rty nemusely dotknout. Stačilo by už jen pár centimetrů a mohla bych jeho duši jen ochutnat, nevzít mu ji celou. To by znamenalo jeho smrt. To nemůžu dopustit, já přeci nejsem...

Nenechám se ovládnout zlem.

Stáhla jsem se zpátky a přerušila oční kontakt. Žaludek se mi sevřel bolestí, která vystřelovala do všech končetin. Odolat té touze bylo podobné jako odepřít svým plicím kyslík. Celá jsem hořela, v krku jsem měla svíravý pocit a snažila jsem se ovládnout nohy a odejít. Trpěla jsem při každém kroku, ale snažila jsem se na toho muže nemyslet a raději najít pozérku, která se mi mezitím ztratila z dohledu. Až když jsem ji nakonec znovu spatřila, s úlevou jsem vydechla. Pokoušela jsem se soustředit na ni, abych nemusela myslet na tu duši.

Následovala jsem démonku do úzké uličky mezi nějakým obchodem a směnárnou. Stačilo by, abych se jí dotkla. Měla jsem to udělat už u McDonalda. Po pár krocích jsem se ale zastavila a rozhlédla se kolem sebe.

Ulička byla prázdná.

Podél plesnivých cihlových zdí ležely černé pytle s odpadky. Kontejnery také přetékaly a všude se to hemžilo podivnými tvory. Otrásla jsem se a obezřetně si celou scénu prohlédla. Nejspíš krysy, ale v těch stínech se skrývalo i něco jiného, něco mnohem horšího než krysy.

A nahánělo to pekelnou hrůzu.

Popošla jsem o pár kroků, bedlivě sledovala tmavý průchod a bezděčně otáčela prstýnkem zavěšeným kolem krku. Vyčítala jsem si, že jsem si ráno do školního batohu nezabalila baterku, to by ale bylo až příliš prozíravé. Místo toho jsem tam hodila nový lesk na rty a pytlík sušenek. To je mi teď na dvě věci.

Zničehonic jsem se zachvěla a zaplavil mě pocit úzkosti. Pus-tila jsem prstýnek a nechala ho volně viset. Něco tu bylo špatně. Sáhla jsem do přední kapsy džínů pro omláčený mobil a otočila se.

Pozérka stála pár kroků ode mě. Když se pousmála, obličej jí zbrázdily vrásky. V zažloutlých zubech jí uvízly kousky salátu. Zhluboka jsem se nadechla a záhy toho zalitovala. Páchla sírou a zkaženým masem.

Naklonila hlavu na stranu a přimhouřila oči. Žádný démon mě nemůže vycítit, protože v žilách nemám dostatek démonské krve. Ale tahle pozérka mě probodávala pohledem, který prozrazoval, že *vidí*, co skrývám.

Démonka v podobě ženy mi shlédla na hrud' a potom se naše pohledy opět setkaly. Vyděšeně jsem zalapala po dechu. Její blede modré duhovky se začaly otáčet jako vodní vír a zornice se zúžily do malého bodu.

To mě tedy podrž. Tohle rozhodně není pozérka.

Její obrysy se rozvlnily a následně otráslly, jako když televize ztrácí signál. Šedivé vlasy i skřípec zmizely. Vrásčitá tvář se vyhladila a získala voskovou barvu. Tělo se napřímilo a narostlo. Tepláky i s tím příšerným svetrem zmizely a nahradily je kožené kalhoty a široká svalnatá hrud'. Oči dostaly oválný tvar a vlnily se jako nekonečný oceán, neměly totiž žádné zornice. Nos byl plochý, byly to v podstatě jen dvě nosní dírky nad širokými, krutými ústy.

To mě tedy podrž a nepouštěj.

Tohle byl démon hledač. Jednoho jsem viděla ve starých knihách v Abbotově pracovně. Hledači jsou takoví Indianové Jonesové ve světě démonů. Dokážou vystopovat a získat všechno, pro co byli poslání. Bohužel jsou to na rozdíl od Indyho zlí a agresivní záporňáci.

Hledač se usmál a odhalil při tom ústa plná hnusných špičatých zubů. „Tě mám.“

Tě mám? Má co? Mě?

Vrhl se na mě a já rychle uhnula stranou. Byla jsem strachem bez sebe, a když jsem se dotkla jeho paže, dlaně se mi orosily potem. Kolem těla se mu zamihotaly neonové odlesky a na místě mého doteku se mu objevila rozmazaná růžová šmouha. Nijak na to nereagoval. To ostatně žádný démon. Jen Strážcové vidí znamení, která tím dotekem zanechávám.

Hledač chytil pramen mých vlasů, strhl mi hlavu na stranu a sápal se po tričku. Mobil mi vyklouzl z ruky a spadl na zem. Krk a ramena mi zaplavil palčivý pocit.

Propadala jsem panice, ale instinkt mi velel bránit se. Vybavily se mi všechny ty večery strávené tréninkem se Zaynem. Nyní byl čas je zúročit. Označování démonů se může někdy zvrtnout, a i když nemám žádné superhrdinské schopnosti, tak se nikdy nehodlám vzdát bez boje.

Ucouvla jsem a vši silou jsem mu zasadila ránu kolenem tam, kde to bolí nejvíc. Démoni jsou naštěstí vyřešeni anatomicky správně. Hledač zaúpěl, zavrával a vytrhl mi při tom chomáč vlasů. Měla jsem pocit, že mě do hlavy bodají stovky špendlíků.

Na rozdíl od Strážců neumím shodit lidskou kůži a získat přeměněním převahu, ale díky těm vyrvaným vlasům jsem teď viděla rudě.

Když moje pěst přistála na hledačově čelisti, ruka mě sice nesnesitelně zabořila, ale jeho hlavu jsem poslala prudce stranou. Tohle nebyl holčičí úder. Zayne by byl na mě hrdý.

Démon se pomalu napřímil a natočil hlavu zpět ke mně. „To se mi líbí. Zkus to znovu.“

Oči se mi rozšířily hrůzou.

Došlo mi, že asi umřu. Rozsápe mě démon, nebo co huř, stáhne mě jedním z mnoha portálů skrytých ve městě a vezme mě s sebou *dolů*. Když se lidé občas nevysvětlitelně ztratí a nezůstane po nich žádná stopa, většinou to bývá proto, že změnili své poštovní

směrovací číslo na 666. Ve srovnání s takovým výletem je smrt procházkou růžovým sadem. Nabírala jsem sílu na další úder.

„To by stačilo.“

Neznámý hluboký hlas plný autority nás oba zmrazil v pohybu. Hledač zareagoval jako první a uhnul stranou. Otočila jsem se a spatřila jsem *ho*.

Nově příchozí měl bezmála dva metry, byl vysoký jako nějaký Strážce. Vlasy měl tmavé a slabé světlo mu vrhalo na havraní hlavu modré odlesky. Přes čelo mu spadaly prameny vlnitých vlasů, další měl zastrčené za ušima. Nad zlatýma očima se mu klenulo tmavé obočí a lícní kosti měl široké a vysoko posazené. Byl přitažlivý. A to velmi. Jeho přitažlivost byla vlastně omračující, kazily to jen rty zkřivené do cynického úšklebku. Na sobě měl černé přiléhavé tričko, které zdůrazňovalo širokou hrud' a ploché břicho. Po paži se mu vinulo tetování v podobě hada, jehož ocas se skrýval pod krátkým rukávem, zatímco hlava ve tvaru diamantu odpočívala na hřbetu ruky.

Byl asi v mém věku. K sežrání. Kdyby tedy měl duši.

O krok jsem ustoupila. Co může být horší než jeden démon? Dva démoni. Kolena se mi tak třásla, až jsem se bála, že se zhrou- tím k zemi. Označování se ještě nikdy dříve tak nezvrtlo. Byla jsem tak nahraná, že to ani nebylo k smíchu.

„Neměl by ses do toho plést,“ řekl hledač a sevřel dlaně v pěst.

Ten nový chlápek klidným krokem přistoupil k nám. „A ty bys mi mohl políbit prdel, co ty na to?“

Ehm...

Hledač ztuhl a hlasitě dýchal. Napětí se stalo čtvrtým účastníkem této pouliční scény. Ucouvla jsem o další krok a doufala, že si tak připravím únikovou cestu. Tihle dva rozhodně nebyli naladěni na stejnou notu a já jsem nechtěla být součástí jejich potyčky. Když se dva démoni pustí do boje, tak se země třese a padají domy. Vadné základy nebo špatná střecha? To určitě. Spíš souboj démonů na život a na smrt.

Ještě dva kroky doprava a mohla bych...

Ten kluk se na mě ostře podíval. Z intenzity jeho pohledu jsem zalapala po dechu a zavravorala. Z ochromené ruky mi vyklouzl popruh batohu. Potom sklopil pohled a řasy mu vrhly stín na tváře. Na rtech se mu objevil malý úsměv, a když promluvil, jeho hlas byl sice měkký, ale zároveň hluboký a sebevědomý. „To ses octla v pěkné šlamastyce.“

Netušila jsem, co je to za démona, ale podle postoje, který odrazil jeho autoritu, jsem si vydedukovala, že se nejedná o nižšího démona typu hledače nebo pozéra. Ne, musel to být démon vyšší – vévoda nebo pekelný úředník. S těmi si dokážou poradit pouze Strážcové a jejich souboj po sobě zpravidla zanechá velkou spoušť.

Srdce jsem měla až v krku. Potřebovala jsem se odsud co nejrychleji dostat. Ani náhodou jsem se nehodlala zaplést s vyšším démonem. Mé schopnosti jsou nevelké a určitě bych dostala na pamětnou. A v hledačovi zatím kypěl vztek, pořád dokola zatínal své masité pěsti. Bylo jasné, že se k něčemu schyluje a neskončí to dobře.

Zvedla jsem batoh a přidržovala ho před sebou jako štít, i když mi bylo jasné, že to je marná snaha. Na světě neexistuje nic, co by zastavilo vyššího démona, tedy kromě Strážců.

„Počkej,“ řekl. „Ještě neutíkej.“

„Opovaž se ke mně přiblížit,“ varovala jsem ho.

„Ani by mě nenapadlo udělat něco, co ty nechceš.“

Ať už to znamenalo cokoli, tu poznámku jsem ignorovala a pomalu se plížila k ústí uličky, které se v tu chvíli zdálo být neuvěřitelně daleko.

„Ty ale stejně prcháš,“ povzdechl si. „I když jsem tě tak hezky požádal, abys zůstala.“ Pohlédl na hledače a zamračil se. „No nebyl jsem snad milý?“

Hledač jen zavřel. „Bez urážky, je mi úplně jedno, jak moc jsi milý. Rušíš mě tu v práci, pěšáku.“

Ta urážka mě překvapila. Když pominu to, že hledač mluvil na vyššího démona nečekaně drze, tak tohle znělo tak nějak *lidsky*.

„Víš, co se říká,“ vrátil mu to vyšší démon. „Orel much nelapá. Já ti nevyhrožuju, zničím tě doopravdy.“

Kašlu na to. Když se mi podaří se dostat na hlavní ulici, setřesu je oba. Před lidmi mě snad nenapadnou kvůli všem těm pravidlům a tak. Pokud tedy tihle dva podle pravidel hrají, o čemž jsem pochybovala. Proklouzla jsem kolem nich a rozběhla se směrem k hlavní ulici.

Nedoběhla jsem daleko.

Hledač mi uštědřil ránu jako nadopovaný hokejový záložník, až mě to hodilo na kontejner. Udělalo se mi temno před očima. Na hlavě mi přistálo něco pisklavého a chlupatého. Zavřeštěla jsem jako jezinka a uchopila svíjející se tělíčko. Do vlasů se mi zamotaly drápky. Hned, jak se mi toho tvora podařilo chytit a vyprostit z vlasů, hodila jsem ho na pytle s odpadky. Krysa zapištěla, nadskočila a zmizela v díře ve zdi.

Se zuřivým zavrčením se vyšší démon najednou objevil za hledačem a chytil ho za krk. O pár chvil později už ho držel vysoko ve vzduchu. „Tak tohle nebylo milé ani trochu, nemyslíš?“ řekl hlubokým a hrozivým tónem.

Roztočil hledače a odhodil ho lehce jako nějaký polštář. Hledač narazil na protější stěnu a přistál na kolenou. Vyšší démon zvedl paži... a tetování se od ní oddělilo a proměnilo se v miliony černých teček. Ty se vznesly do vzduchu mezi něj a hledače, na moment se zastavily a poté spadly na zem. Dole se propojily a vytvořily hustou černou hmotu.

Ne... nebyla to hmota, ale obrovský a děsivý třímetrový had, široký jako já. Vyskočila jsem na nohy a snažila se neomdlít.

Ta věc se plazila ke mně a zvedla hlavu do výšky. Oči jí rudě žhnuly.

Výkřik mi uvízl v krku.

„Bambi se nemusíš bát,“ řekl mi démon. „Je jenom zvědavá a možná má i trochu hlad.“

On té stvoře říká *Bambi*?

Můj bože, ta věc na mě kouká, jako kdyby mě chtěla sežrat.

Ten... obrhad si mě k svačině nakonec nedal. Když se otočil zpět k hledači, pocítila jsem úlevu. Potom ale vystřelil přes ten malý prostor, vzepjal se vzhůru, až se jeho obrovská hlava vznášela nad hledačem, který tam klečel zkamenělý hrůzou. Had otevřel tlamu a odhalil dva jedové zuby velké jako moje ruka a temný otvor zející za nimi.

„Beru zpět,“ zamumlal démon a pousmál se. „Možná má velký hlad.“

Vyložila jsem si to jako znamení, že mám zmizet.

„Počkej!“ zakřičel démon a jeho výkřik mi zněl v hlavě i poté, co jsem neuposlechla a utíkala tak rychle, jak jsem dokázala.

Přeběhla jsem křižovatku u Dupont Circle a minula obchod, kde jsem se měla přidat ke Stacey a Samovi. Zastavila jsem se a vydýchala se, až když jsem dorazila na místo, kde mě měl vyvednout náš řidič Morris, který kromě řízení zastával ještě řadu dalších funkcí.

Míjely mě něžně zbarvené duše, ale já jim nevěnovala pozornost. Celá otupělá jsem se posadila na lavičku u obrubníku. Byla jsem úplně vykořeněná. Co se to proboha stalo? Vždyť jsem jenom chtěla zpracovat *Na západní frontě klid*, a ne málem spolknout duši, skoro se nechat zabít, potkat svého prvního vyššího démona a sledovat, jak se kérka mění v anakondu.

Sklouzla jsem pohledem do své prázdné dlaně.

A ztratit telefon.

Zatraceně.

DRUHÁ KAPITOLA

Cestou domů na Dunmore Lane Morris mlčel. To mě vůbec nepřekvapovalo, Morris totiž nemluví nikdy. Možná ho umlčelo to, co zažíval u nás v domě. Netuším.

Na lavičce jsem pomalu vyseděla důlek, jak jsem na něj musela čekat skoro hodinu. Cestou domů jsem si proto natáhla nohy na palubní desku. Bylo to sice jenom šest kilometrů, ale šest kilometrů ve Washingtonu se rovná milionu kilometrů kdekoli jinde. Jediný plynulý úsek cesty byl až na soukromé příjezdové cestě, která vede k Abbotovu obřímú domu.

Dům působí spíš jako hotel než jako domov. Má čtyři poschodí, bezpočet pokojů pro hosty, a dokonce i vnitřní bazén. Je to vlastně objekt, který slouží jako centrum operací Strážců a ve kterém bydlí svobodní mužští členové klanu. Když jsme se přiblížili k domu, vzhlédla jsem a mezi zuby jsem procedila tichou nadávkou, za což mě Morris zpražil nesouhlasným pohledem.

Na střeše přibylo šest kamenných chrličů, které tam ještě ráno nebyly. Skvělé, máme návštěvu.

Sundala jsem nohy z desky a sáhla na podlážku pro batoh. I když měli chrliči křídla stažená a obličejе skloněné, s hvězdnou oblohou na pozadí působily ty skrčené tvary hrůzostrašně.

V odpočinkovém režimu jsou Strážcové takřka nezničitelní. Nikdo jim nemůže ublížit. Jejich skořápku nelze prorazit žádným dlátem ani kladivem. Od té doby, co vyšli na veřejnost, na nich lidé vyzkoušeli všechny možné zbraně. To samé zkoušeli i démoni, už vlastně od nepaměti, ale Strážcové jsou zranitelní pouze ve své lidské podobě.

Jakmile auto zastavilo před velkorysým vchodem do domu, vyskočila jsem, vyběhla po schodech nahoru a zastavila se až u hlavních dveří. Z horního levého rohu se na mě natočila malá kamera a zablikalo na ní červené světlo. Kdesi v útrokách, tunelech a velkých místnostech pod tímto panstvím seděl v kontrolní místnosti Geoff a obsluhoval kamery. Nepochybně si užíval, že mě tam nechává čekat.

Vylázla jsem na kameru jazyk.

O vteřinu později světlo zablikalo zeleně.

Když jsem slyšela cvaknutí zámku, protočila jsem panenky, otevřela dveře do haly a hodila batoh na zem. Vyrasila jsem ke schodům, ale hned jsem si to rozmyslela a vydala se místo toho do kuchyně. Tam naštěstí nikdo nebyl. Z lednice jsem vyndala balení sušenek, jednu jsem si odloupla a vydala se nahoru. V domě bylo ticho jako v kostele. V tuhle denní dobu byla většina jeho obyvatel v tréninkovém centru v podzemí nebo venku na lovu.

Všichni kromě Zayna. Co si pamatuju, tak Zayne nikdy neodesel lovit, aniž by mě pozdravil.

Brala jsem schody nahoru po třech a při tom chroupala sušenku. Špinavé prsty jsem si otřela o džínovou sukni, bokem jsem šťouchla do dveří a ztuhla. Opravdu se musím naučit klepat.

Nejprve jsem uviděla světlou, perlovou záři – čistou duši. Byla jiná než ta lidská. Podstata Strážců je čistá, jako odraz toho, čím jsou. Jen pár lidem se podařilo si ponechat čistou duši díky tomu, že cvičili svou svobodnou vůli. Já jsem poskvrněná démonickou krví, takže vím, že čistou duši nemám. Nejsem si jistá, jestli vůbec nějakou duši mám, nikdy jsem ji neviděla.

Někdy, ale jen málokdy, jsem měla pocit, že k nim nepatřím. A hlavně k Zaynovi...

Hluboko uvnitř jsem se trochu zastyděla, ale dříve než tento stud mohl ještě zesílit, obraz Zaynovy duše vybledl a já nebyla schopná myslet už vůbec na nic.

Zayne byl vysprchovaný a zrovna si přetahoval černé triko přes hlavu. Ne dost rychle na to, abych nestačila zahlédnout jeho břicho. Díky důkladným tréninkům má tvrdé svaly a vypracované

tělo. Když mu triko zakrylo kůži, vzhledla jsem nahoru na jeho obličej. Vlhké vlasy pískové barvy mu splývaly ke krku a rámovaly jeho ostře tvarované lícní kosti. Jeho rysy by byly příliš dokonalé, nebýt těch vodově modrých očí, které mají všichni Strážcové.

Dovlekla jsem se ke kraji jeho postele a sedla si. Neměla bych na Zayna myslet tímto způsobem. Je skoro jako můj brácha. Jeho otec Abbot nás vychoval společně a Zayne na mě pohlíží jako na malou sestřičku, která se na něj upnula.

„Copak je, Lalinko?“ zeptal se.

Jedno mé já milovalo, když mě oslovoval přezdívkou z dětství. Ale to druhé já, které už vyrostlo, to nesnášelo. Zamžourala jsem na něj skrze řasy. Teď už byl úplně oblečený. Škoda. „Kdo je na střeše?“

Posadil se vedle mě. „Pár cestovatelů odjinud si potřebovalo odpočinout. Abbot jim nabídl pokoje, dali ale přednost střeše. Oni se ne...“ Najednou se odmlčel, předklonil a chytil mě za nohu. „Proč máš odřená kolena?“

Můj mozek se skoro vyzkratoval, když se Zayne dotknul mé holé nohy. Ucítla jsem horko ve tvářích, které se pomalu šířilo směrem dolů a ještě níž. Zírala jsem na ty jeho lícní kosti a rty... Můj bože, ty rty byly dokonalost sama. V hlavě mi vyvstávaly tisíce představ, které se týkaly jeho a mě a možnosti ho políbit, aniž bych mu vysála duši.

„Laylo, do čeho ses to dnes zapletla?“ Pustil mi nohu.

Zatřásla jsem hlavou, abych smazala ty beznadějné fantazie. „No, do ničeho zvláštního.“

Zayne se ke mně přiblížil a podíval se mi do očí, jako kdyby dokázal prohlédnout mé lži. Tuhle nadpřirozenou schopnost jsem mu nemohla upřít. Kdybych mu ale řekla všechno, tím myslím hlavně tu část o vyšším démonovi, tak by mi už nikdy nedovolili opustit tenhle dům bez doprovodu. Cení si své svobody, protože to je skoro to jediné, co mám.

Povzdechla jsem si. „Myslela jsem si, že sleduju pozéra.“

„A bylo to tak?“

„Ne.“ Přála jsem si, aby se znovu dotkl mé nohy. „Ukázalo se, že to je hledač, který se vydával za pozéra.“

Přechod od sexy kluka k ustaranému Strážci byl neuvěřitelně rychlý. „Jak to myslíš, že se za něj vydával?“

Horko těžko jsem zachovala neutrální výraz. „To opravdu nevím. Všimla jsem si ho u McDonalda. Choval se a cpal se jako pozér, tak jsem ho sledovala. Nakonec vyšlo najevo, že to pozér není, ale i tak jsem ho označila.“

„To nedává smysl.“ Zayne svrástil obočí, což dělal vždycky, když usilovně přemýšlel. „Hledačové jsou přeci jen poslíčkové. Úkolují je idioti, aby pro ně našli nějakou kravinu jako žabí oči nebo krev orla bělohavého kvůli kouzlu, které se stejně nepovede. Hraní si na pozéra nedává smysl.“

Vzpomněla jsem si, co ten hledač řekl. *Tě mám*. Jako kdyby mě hledal. Věděla jsem, že bych to měla Zaynovi říct, ale jeho otec byl na nervy i z toho, když jsem někam s někým šla. A Zayne měl povinnost říkat Abbottovi všechno, protože to byl vedoucí klanu Strážců ve Washingtonu. Navíc jsem to určitě špatně pochopila a démoni často jednájí podivně a nepochopitelně. Jsou to totiž démoni. To vysvětluje všechno.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Zayne.

„Jo, nic se mi nestalo.“ Odmlčela jsem se. „Akorát jsem ztratila telefon.“

Zasmál se. Jeho smích jsem odjakživa zbožňovala. Hluboký. Vydatný. „Prokrista, Laylo, to je letos už kolikátý?“

„Pátý.“ Civěla jsem na jeho přeplněnou knihovnu a povzddechla si.

„Abbot mi už další nekoupí. Myslí si, že je ztrácím schválně. To ale není pravda. Ony mě prostě... opouštějí.“

Zayne se znovu zasmál a otřel se o mě kolenem. „Kolik jsi jich dnes označila?“

Vzpomněla jsem si na dnešní odpoledne po škole, ještě než jsem se sešla se Stacey a Samem. „Devět. Dva pozéři a zbytek byli lotrové s výjimkou toho jednoho hledače.“ Kterého ovšem Zayne nikdy nenajde, protože ho Bambi pravděpodobně slupnula.

Zayne dlouze zahvízdal. „Paráda. To mám před sebou dlouhou noc.“

A to přesně je úkol Strážců. Generaci za generací kontrolují populaci démonů. Začali s tím dávno před tím, než vyšli na veřejnost. Když se to stalo, bylo mi teprve sedm, takže si nevzpomínám, jak na to lidé reagovali. Jsem si ale jistá, že to odhalení způsobilo spoustu povyku. Je zvláštní, že jsem se k nim právě v té době nastěhovala já.

Alfy, andělští chlápci, kteří to představení řídí, mají jasno v tom, že na světě musí existovat dobro a zlo: Zákon rovnováhy. Před deseti lety se ale něco stalo, démoni se začali hrnout na svět ve velkém, způsobovat chaos, a kudy chodili, tam páchali nepokoje. Velkým problémem se stali posedlí lidé a v tu chvíli se situace vymkla kontrole. Miláčci pekla už nechtěli postávat ve stínu a Alfy nemohli dopustit, aby se lidé dozvěděli, že démoni existují. Abbot mi to jednou vysvětlil tak, že to má co do činění se svobodnou vůlí a vírou. Lidé potřebují věřit v nebe, aniž by věděli, že peklo opravdu existuje. Alfy by udělali všechno pro to, aby tuto skutečnost před lidmi utajili, a právě proto povolali Strážce. Myslím, že hrozí, že lidé si nakonec dají jedna a jedna dohromady a prokouknou to. Ale co já vím.

Jen pár vyvolených lidí zná pravdu. Kromě Morrise o existenci démonů vědí někteří členové policie, zástupci vlád a také armád po celém světě. Tito lidé mají své důvody, proč držet zbytek lidské populace v nevědomosti. Důvody, které nemají nic společného s vírou. Svět by byl uvržen do chaosu, kdyby lidé věděli, že vedle nich si ranní kávu objednávají i démoni.

Tak tomu ale skutečně je. Strážcové pomáhají policii chytat zločince a někteří z těch zločinců jsou démoni, pro které dostat se z vězení je sice hračka, ale musejí se bez námitek vrátit do pekla. Kdyby se démoni někdy ukázali světu, Alfy by do jednoho zničili všechny, kteří by se nacházeli na povrchu zemském. Včetně mé polodémonické maličkosti.

„Začíná jít do tuhého,“ řekl Zayne spíše pro sebe. „Rojí se pozéři. Někteří Strážcové v jiných okrscích dokonce narazili na řase.“

Vytřeštila jsem oči. „Na ěase?“

Zayne kývl a v myšlenkách se mi vynořil obraz přerostlých zrůd. Ěasové nemají na Zemi co ělat. Popsala bych je asi jako obří omámené opičí mutanty zkřížené s pitbuly.

Zayne se sehnul a začal se prohrabovat ve věcech pod postelí. Prameny vlasů mu spadaly přes obličej a já mohla beztrestně zírat. Zayne je jen o čtyři roky starší než já, ale vzhledem k tomu, že je Strážce, tak je mnohem zralejší než ostatní kluci v jeho věku. Vím o něm snad všechno kromě toho, jak doopravdy vypadá.

A to je ten problém s chrličí. Podoba, kterou nosí přes den, není jejich skutečnou podobou. Po milioně jsem si představovala Zayna, jak by asi mohl vypadat. V lidské kůži je sexy, ale na rozdíl od ostatních mi nikdy neukázal svůj skutečný vzhled.

A protože jsem Strážcem jen z poloviny, nemůžu se přeměňovat jako ostatní. Lidskou podobu mám neměnnou a trvalou, jsem vadný kus. Strážcové se s vadnými kusy obvykle rychle vypořádají. Kdybych neměla tu jedinečnou schopnost vidět duše a označovat ty, kteří je nemají, byla bych v rámci celého toho konceptu bezcenná.

Zayne se zvedl a v ruce držel cosi chlupatého. „Podívej, koho jsem našel. Nechala sis ho tu před pár dny.“

„Pan Náfuka!“ Vesele jsem sáhla po otrhaném plyšovém medvídkovi. „Říkala jsem si, kde asi může být.“

Zayne stočil rty do úsměvu. „To je neuvěřitelné, že ho pořád máš.“

Žuchla jsem na záda a přitiskla si pana Náfuku k hrudníku. „Dals mi ho ty.“

„To už je dávno.“

„Je to můj oblíbený plyšák.“

„Je to tvůj *jediný* plyšák.“ Zayne se natáhnul vedle mě a zíral na strop. „Přišla jsi domů dřív, než jsem čekal. Myslel jsem, že se učíš s kamarády.“

Pokrčila jsem rameny.

Zayne si poklepal prsty na břicho. „To je zvláštní. Většinou žadoníš o pozdější večerku, a dnes není ani devět.“

Skousla jsem si ret. „No a? Řekla jsem ti přece, co se stalo.“

„No a já vím, že jsi mi neřekla všechno.“ Něco v jeho hlase mě přimělo se na něj podívat. „Proč bys mi lhala?“

Naše obličejce byly blízko sebe, ale ne tak blízko, aby to bylo nebezpečné. Zayne mi důvěřuje. Věří, že jsem spíš Strážce než démon. Vzpomněla jsem si na toho hada... a na kluka, co ve skutečnosti nebyl klukem, ale výše postaveným démonem.

Otřásla jsem se.

Zayne natáhl paži přes mezeru mezi námi a položil svou dlaň na mou ruku. Srdce se mi rozbušilo. „Lalinko, pověz mi celou pravdu.“

Živě jsem si vybavila okamžik, kdy mi tak řekl poprvé.

Bylo to tu noc, kdy mě přivedli do tohoto domu. Sedmiletá holčička, k smrti vyděšená z okřídlených tvorů s ostrými zuby a červenýma očima, kteří ji odvedli od pěstounů. Ve chvíli, kdy mě postavili do haly, rozběhla jsem se na druhý konec budovy a schoulila se do klubka v první skříni, kterou jsem tam našla. O několik hodin později mě z úkrytu vylákal Zayne, když držel zbrusu nového medvídku a oslovil mě Lalinko. I když mu tehdy bylo jenom jedenáct, stal se mým idolem a od té doby jsem k němu byla jako přílepená. Což mu dávali starší Strážcové s radostí sežrat.

„Laylo?“ řekl tiše a stiskl mi ruku.

Slova se ze mě začala hrnout. „Myslíš, že je ve mně zlo?“

Zamračil se. „Co to říkáš?“

Podívala jsem se mu upřeně do očí. „Zayne, jsem napůl démon.“

„Laylo, ty jsi Strážce.“

„To říkáš vždycky, ale není to pravda. Jsem spíš taková... mula.“

„Mula?“ zopakoval pomalu a povytáhl obočí.

„Jo, mula. Přece víš, napůl kůň, napůl osel.“

„Laylo, já vím, co to je mula. A pevně doufám, že se s ní ne-rovnáváš.“

Neodpověděla jsem, protože to tak je. Jsem zvláštní hybrid, z jedné poloviny démon a z druhé Strážce. Ani démoni by mě mezi sebe nepřijali, kdyby věděli, kdo jsem. Takže ano, ten průměr sedí.

Zayne si povzdechl. „To, že tvoje matka byla tím, kým byla, znamená, že jsi špatná, a rozhodně to z tebe nedělá žádnou mulu.“

Dál jsem zírala do prázdna. Větrák se pomalu otáčel a na stropě kreslil podivné stíny. Démonická matka, se kterou jsem se nikdy nesetkala, a otec, na kterého si nepamatuju. Stacey ať mi neříká, že její rodina je divná. Sáhla jsem po prstenu a nervózně si s ním pohrávala.

„To přece víš, že ano?“ Zayne naléhavě pokračoval. „Víš, že v tobě není zlo, Laylo. Jsi dobrá, chytrá a...“ najednou se odmlčel, posadil se a shlédl na mě z výšky jako anděl strážný. „Nevzala jsi snad dnes večer někomu duši? Laylo, jestli ano, tak mi to hned musíš říct. Něco společně vymyslíme. Tátovi nic neřeknu, ale musím to vědět.“

Abbot by se samozřejmě nesměl nikdy dozvědět, kdybych něco takového udělala. Ani kdybych to udělala omylem. Má mě sice moc rád, ale i přesto by mě vyhnal. Brát duše je z tisíce morálních důvodů zakázáno.

„Ne, duši jsem nikomu nevzala.“

Chvilí na mě zíral a potom se narovnal. „Už mě takhle neděs, Lalinko.“

Najednou jsem měla potřebu přitisknout si pana Náfuku blíž k tělu. „Promiň.“

Zayne se natáhl dolů a sundal mi ruku z medvídka. „Pár chyb jsi udělala, ale poučila ses. Není v tobě zlo. To si, prosím tě, pamatuj. Co bylo, to bylo.“

Stáhla jsem spodní ret a pomyslela na ty „chyby“.

Bylo jich víc. První nehoda byla příčinou příchodu Strážců do domova mých pěstounů. Omylem jsem vzala duši jedné pečovatelce, sice ne celou, ale dost na to, aby ta žena musela být hospitalizována. Strážcové se o tom doslechli díky svým kontaktům a vystopovali mě.

Dodnes vlastně úplně nechápu, proč si mě Abbot nechal. Pro Strážce jsou všichni démoni špatní. Neexistuje dobrý nebo nevinný démon. To, že jsem napůl démonem, mě automaticky zařadilo do kategorie „mrtvý démon, dobrý démon“.

Z nějakého důvodu jsem pro ně byla výjimkou.

Ty *víš proč*, v hlavě mi zněl jízlivý hlas. Zavřela jsem oči. Má schopnost vidět duše a absence mé vlastní duše, což je mé dědictví démona, jsou cennými nástroji v boji se zlem. Strážcové ale dokážou rozpoznat demony, když jsou nablízku. Beze mě by jejich práce byla těžší, ale ne nemožná.

To jsem si alespoň namlouvala.

Zayne mi otočil ruku dlaní vzhůru a vložil prsty do mých. „Ty jsi zase dloubala sušenky. Nechala jsi tentokrát i pro mě?“

Pravá láska umí sdílet i touhu po divném jídle. V to jsem doufala. Otevřela jsem oči. „Zbyla ještě půlka.“

Usmál se a poposedl si, ruku pořád zaklesnutou v mé. Do tváří mu padaly prameny vlasů. Chtěla jsem mu je upravit, ale neodvážila jsem se. „Zítřka ti pořídím nový telefon,“ řekl nakonec.

Věnovala jsem mu zářivý úsměv, jako kdyby byl mým osobním výrobcem mobilů. „Kup mi, prosím, ten s dotykovým displejem. Ve škole ho mají všichni.“

Zayne se zakřenil. „Ten bys zlikvidovala během pár sekund. Potřebuješ spíš nějakou pořádnou briketu s anténkou.“

„To by bylo fakt hustý.“ Při pohledu na hodiny jsem nakrčila nos. Za chvíli musí jít. „Měla bych se jít učit.“

Usmál se a na jeho zlatavé pleti se objevila vráska. „Nechod ještě.“

Nic na světě by nedokázalo uhasit ten oheň, který jsem uvnitř cítila. Ještě jednou jsem pohlédla na hodiny. Ještě mu zbývalo pár hodin, než bude muset odejít na lov démonů, které jsem dnes označila. Znovu jsem se položila na svou stranu postele. Pan Ná-fuka ležel mezi námi.

Zayne vyprostil prsty z mé ruky a uvolnil mi z vlasů jeden pramen. „Vlasy máš pořád tak zacuchané. Víš vůbec, na co je kartáč?“

Odsunula jsem mu ruku a otřásla se při pomyslení na tu krysu. „Jasně, že vím, na co je kartáč, ty blbečku.“

Zayne se znovu zakřenil. „Laylo, mluv slušně!“

Ztichla jsem a nechala ho odstranit pár zámočků ze svých vlasů. Nikdy dřív mi na vlasy takto nesahal a já ho teď s radostí nechala.

Světlé prameny držel natažené mezi námi a soustředěně mhouřil oči. „Potřebuju ostříhat,“ zamumlala jsem po chvíli.

„Ne.“ Přehodil mi vlasy zpět přes ramena. „Takhle dlouhé jsou krásné a sluší ti.“

Mé srdce takřka explodovalo. „Chceš vyprávět o škole?“

Jeho pohled se rozjasnil. Všichni Strážcové kromě mě měli domácí výuku a většina Zaynových přednášek na vysoké byla on-line. Poslouchal, když jsem mu vyprávěla o písemce, ze které jsem dostala dvojku, o tom, jak se v jídelně dvě holky porvaly o kluka a jak se Stacey po škole omylem zamkla v kanceláři výchovného poradce.

„Jo a skoro jsem zapoměla,“ odmlčela jsem se a hlasitě zívla. „Sam by s tebou chtěl udělat rozhovor pro školní noviny. Chtěl by mluvit se Strážcem.“

Zayne se zašklebil. „Já ti nevím. Nemáme dovoleno poskytovat rozhovory. Alfy by to považovali za známku pýchy.“

„Já vím. Řekla jsem mu, ať si nedělá velké naděje.“

„Fajn. Táta by zešlel, kdyby se dozvěděl, že mluvím s novináři.“

Zasmála jsem se. „Sam sice není novinář, ale chápu.“

Držel mě vzhůru ještě chvíli a zasypával mě dotazy. Snažila jsem se, ale nedokázala jsem udržet oči otevřené. Až se probudím, bude už dávno pryč na lovu démonů. Možná i těch vyšších. Třeba chytne i kluka s hadem jménem Bambi.

S unavenýma očima jsem vylovila učebnici biologie. Po třech sekundách mi do zorného pole vstoupila měkká zelená duše. Zvedla jsem oči a zhluboka se nadechla. Jsem ráda ve společnosti nevinných duší. Jsou neutrální a rozhodně ne tak lákavé jako...

Do paže mě uhodila pěst. „Laylo, ty jsi včera nedorazila!“

Zavravorala jsem a opřela se o dvířka skřínky.

„Jau, Stacey, uděláš mi modřinu.“

„Nechala jsi nás zase ve štychu.“

Zavřela jsem skřínku a podívala se na nejlepší kamarádku. Stacey má páru, to se jí musí přiznat. „Promiň, musela jsem domů, zavolali mě.“

„Na to se vymlouváš vždycky.“ Propichovala mě pohledem. „Je to směšný. Uvědomuješ si, že jsem musela sedět a poslouchat Sama, jak hodinu mluví o tom, kolik lidí pozabíjel v ‚Assassins Creed‘?“

Strčila jsem učebnice do batohu a zasmála se. „To je fakt děsný.“
„To teda jo.“ Sundala si ze zápěstí gumičku a svázala vlasy do krátkého culíku. „Ale odpouštím ti.“

Stacey mi vždycky odpustí, když přijdu pozdě nebo vůbec.

Vlastně netuším proč. Někdy jsem opravdu špatná kamarádka a Stacey je přitom ve škole docela oblíbená. Má další kamarády, ale už od prváku se drží mě.

Vmísily jsme se mezi ostatní studenty. Z kombinace parfémů a tělesných pachů se mi zvedl žaludek. Mé smysly byly na pozoru. Nebylo to nic výjimečného, jako kdyby byl v blízkosti démon nebo Strážce, ale cítila jsem i to, co obyčejní smrtelníci cítit nemohou. „Ten včerejšek mě fakt mrzí. Nedostala jsem se ani k učení na test z biologie.“

Prohlédla si mě a přimhouřila své mandlové oči. „Vypadá to, že ses ještě neprobudila.“

„Na minulou hodinu byla taková nuda, že jsem usínala a málem spadla ze židle.“ Vrhla jsem pohled na skupinku namakanců, kteří postávali u prázdné vitríny na trofeje. Náš fotbalový tým nestojí za nic. Jejich duše měly různé odstíny modré barvy. „Brown na mě ječel.“

Stacey se zahihňala. „Brown ječí na každého. Takže ses vůbec neučila?“

Upoutaly mě růžové duše obklopující skupinku druhaček. „Cože?“

Stacey si útrpně povzdechla. „B-i-o-l-o-g-i-e, věda o životě. Zrovna na ni jdeme a budeme psát test.“

Odvrátila jsem svůj pohled od té pěkné skupinky a zamračila se. „Ach jo. Ne, jak říkám, ani jsem se na to nepodívala.“

Stacey si přehodila knihy do druhé ruky. „Nesnáším tě. Učebnici jsi neotevřela, a stejně budeš mít jedničku.“ Odhrnula si ofinu z očí a zavrtěla hlavou. „To je tak nefér.“

„To teda nevím. Cleová mi z minulého testu dala dvojku a já nemám ani tušení, co bude v tomhle.“ Když jsem to vyslovila, tak jsem si uvědomila, že je to pravda. „Měla jsem se na to včera večer podívat.“

„Máš ještě Samovy poznámky?“ Stacey mě chytla a odtáhla mě z cesty nějakému studentovi. Zahlédla jsem část tmavě růžové duše protkané červenými pruhy. „Ty jo, ten si tě ale prohlíží.“

„Cos říkala?“ podívala jsem se na ni. „Kdo?“

Podívala se přes rameno a přitáhla si mě blíž k sobě. „Ten kluk, do kterého jsi teď skoro vrazila, Gareth Richmond. Pořád tě sleduje. Ne!“ zasyčela mi do ucha. „Neotáčej se. To by bylo nepadné.“

Přemohla jsem instinktivní chuť otočit se.

Stacey z toho měla srandu. „Teď se ti dívá na zadek.“ Konečně mě pustila. „Máš ho fakt pěkný.“

„Dík,“ zamumlala jsem a zahleděla se na pastelově modrou duši, která obklopovala kluka před námi.

„Buď ráda, že si Gareth prohlíží tvůj zadek,“ pokračovala Stacey. „Jeho táta vlastní půlku města a pořádá nejlepší pařby.“

Odbočila jsem do úzké chodby vedoucí k učebně biologie. „Myslím, že máš příliš bohatou fantazii.“

Stacey potřásla hlavou. „Nedělej naivku. Jsi kost, mnohem víc sexy než ta mrcha támhle.“

Podívala jsem se směrem, kam Stacey ukázala. Evu Hasherovou obklopovala mdlá fialová aura. Což znamenalo, že je jen krůček od toho, aby sklouzla do kategorie pochybných duší. Najednou se mi udělalo úzko. Čím je duše temnější, nebo naopak čistší, tím více září.

Ti opravdu špatní a ti opravdu dobří jsou nejnápadnější. Proto pro mě byla Eva zajímavá. Ale spolknout duši nejpopulárnější holky na škole by nebyl dobrý nápad.

Stála opřená o skříňku a kolem ní postávaly – jak jim Stacey říkala – jezinky.

Eva na Stacey ukázala modře natřený nehet prostředníku a potom vrhla pohled na mě. „Hele, koho tu máme. Chrličská děvka.“

Jezinky se hned oddaně rozesmály.

Protočila jsem oči. „Máš novejš lak?“

Stacey jí to gesto vrátila obouruč. „To je ale kráva.“

Pokrčila jsem rameny. „Mně je ukradená.“ Být od Evy nazvána děvkou a přitom znát stav její duše bylo tak absurdní, že jsem se na ni ani nemohla zlobit.

„Víš přece, že se s Garethem rozešli?“

„Opravdu?“ O tomhle párečku jsem přehled neměla.

Stacey přikývla. „Jo. Na Facebooku ořízl všechny fotky, na kterých s ním byla. A dost mizerně. Na polovině z nich jsou vidět její ruce nebo nohy. V podstatě bys s ním měla chodit už jenom proto, abys ji vytočila.“

„Jak souvisí pohled na můj zadek s klukem, který ani neví, jak se jmenuju?“

„To si piš, že ví, jak se jmenuješ, a možná zná i velikost tvé podprsenky.“ Obešla mě a protlačila se dveřmi do učebny biologie. „Jsi sice menší než většina šestáků, ale kluci to mají rádi. Nejradši by si tě utrhlí a strčili do kapsičky. Starali se o tebe.“

Prošla jsem kolem ní a odfrkla si. „To je ta největší blbost, jakou jsi mi kdy řekla.“

Následovala mě do lavice v zadní části třídy. „Jsi jako taková ta malinká panenka s velkýma šedivýma očičkama a našpulenou pusinkou.“

Věnovala jsem jí vražedný pohled a posadila se. Měla pravdu, že jsem si někdy připadala jako podivná anime postavička. „Balíš mě, nebo co?“

Stacey se smyslně usmála. „Kvůli tobě bych se klidně stala lesbičkou.“

Vytáhla jsem Samovy poznámky a odfrkla si. „Já kvůli tobě ne. Ale kvůli Evě Hasherové? Možná.“

Zalapala po dechu a sevřela v ruce košili na hrudníku. „To zabolelo. Mimochodem, napsala jsem ti včera asi deset zpráv a ani na jednu jsi mi neodpověděla.“

„Promiň, ztratila jsem telefon.“ Otočila jsem stránku a přemýšlela, v jakém jazyce Sam ty poznámky naškrábal. „Zayne mi má

dnes pořídit nový. Doufám, že bude s dotykovým displejem jako ten tvůj.“

Tentokrát si povzdechla Stacey. „Můj ty bože, nemohl by mě Abbot taky adoptovat? Myslím to vážně. Chtěla bych mít super-sexy adoptovaného brácha. Ten můj pořád brečí a pokakává se. Chci Zayna!“

Snažila jsem se nevnímat příliv majetnického pudu, který mě najednou přemohl. „Zayne není můj brácha.“

„Díky bohu. Jinak bys byla poskrvřená myšlenkami na incest, což je hnus.“

„Takhle na něj nemyslím!“

Zasmála se. „Prosím tě, která heterosexuální osoba ženského pohlaví by na Zayna takhle nemyslela? Když ho vidím, tak skoro nemůžu ani dýchat. Všichni kluci ve škole mají kolem pasu pneu-matiku. Zayne rozhodně ne. On je kus všech kusů.“

To byla pravda a měkké břicho rozhodně nemá. Místo odpovědi jsem se ale pokusila soustředit na přípravu na test. Chtěla jsem se něco naučit a vyhnat z hlavy myšlenky na Zayna. Dnes ráno jsem se probudila pečlivě zabalená v jeho peřinách a postel voněla po něm: santalem a čistým lnem.

„Můj ty bože...“ hlesla Stacey.

Zařála jsem čelisti a zakryla si uši.

Rýpla do mě loktem. Tímhle tempem budu do oběda plná modřin. „Hodina biologie začala být najednou velmi zajímavá. A mnohem, mnohem víc žhavá. Tak s tímhle klukem chci mít děti. Samozřejmě ne teď, ale brzy. A rozhodně na to chci začít co nejdřív trénovat.“

Buněčná stěna je pevná struktura, která vzniká na povrchu buněk... bla, bla, rostlinné buňky...

Stacey najednou ztuhla. „Proboha, on jde sem.“

Skládá se z tuků a cukrů...

Něco malého a třpytivého dopadlo odkudsi na Samovy poznámky. Zamrkala jsem a trvalo mi ještě několik sekund, než jsem rozpoznala vybledlou a napůl sloupnutou nálepkou Želv Ninja na zadní straně svého stříbrného mobilu.

Srdce jsem měla najednou až v krku. S rukama pevně svírajícíma sešit jsem pomalu zvedla pohled, aby se setkal s nadpřirozeně krásnýma zlatýma očima.

„Večer sis ho zapomněla.“